

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nej, jeg vil ikke generelt svare ja til det spørgsmål. Drejer det sig om bamsen, hvis øjne i virkeligheden viser sig at være små søm, som babyen kan pille ud, så skal der ikke være klagemuligheder udtømt først. Så er det en af de situationer, hvor en pressemeddelelse skal ud med meddelelse om, at det er et farligt produkt.

Men fru Eva Kjær Hansens spørgsmål er jo i virkeligheden en god illustration af, at vi ikke kan lave ensartede regler hele vejen rundt, for selvsagt – og det sagde jeg også i mit indlæg – skal der på andre områder være procedurer, hvor der både bliver mulighed for, at producenten, virksomheden, kan rette sine fejl, og hvor klagemulighederne skal være udtømte. Men det er jo lige præcis en illustration af, at det forslag, der ligger i forslaget til vedtagelse, er håbløst. Det sikrer ikke den enkeltes retssikkerhed, hvis vi både skal se på fabrikant, virksomhed og på et samfund af forbrugere. Så det er en meget god illustration af, at fru Eva Kjer Hansen nok ikke skulle have fremsat det forslag til vedtagelse.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er skuffende, men ikke overraskende, at vi stadig i Venstre er så uenige med regeringen om forholdet mellem stat og borger.

Vi har i Venstre gennem årene i mange sammenhænge rejst spørgsmålet, om der overhovedet er en fornuftig sammenhæng mellem de forskellige borgeres retssikkerhed, og om der overhovedet er et retfærdigt forhold mellem de sanktioner, som borgerne idømmes for større eller mindre lovovertrædelser.

Hvordan kan det være, at regeringen fortsat har så stor omsorg for storforbrydere, der forbryder sig mod straffeloven, og derfor er, om jeg så må sige, heldige, set ud fra et retssikkerhedssynspunkt, at have alle de retsgarantier, som retsplejeloven foreskriver, som er fælles regler for mange forskelligartede straffesager, mens de borgere, der overtræder særlovgivningen, ikke blot skal kunne gennemskue et moralsk af regler om, hvad de må og ikke må, men tilmeldt må sive regeringens omsorg, når det gælder spørgsmålet om retssikkerhed?

Der er trods talrige opfordringer fra Venstre til regeringen efter vores opfattelse fortsat et forrygende og aldeles uforståeligt misforhold mellem retsgaranteret strafferetspleje og fraværet af retsgarantier i anden form for sagsbehandling i

den offentlige sektor, hvor der måtte have fundet en lovovertrædelse sted. Det ønsker vi med denne forespørgsel lavet om.

Hvordan kan det f.eks. være, at selv de mennesker, der har begået de mest bestialske forbrydelser, har maksimal retssikkerhed, både hvad angår sagens undersøgelse, hvad angår domsforhandlingen og afsoningen? Ja, også senere i livet er disse forbrydere sikret et særligt hensyn, idet de er sikrede imod, at det offentlige videregiver oplysninger om deres forbrydelser.

Vi har tidligere her i Folketinget på Venstres foranledning drøftet adgangsbestemmelser, vi har drøftet den måde, skattevæsenet og veterinærvæsenet og andre myndigheder behandler sagerne på.

Der er et fravær af sagsbehandlingsregler, så borgerne efter vores opfattelse alt for ofte må betegnes eller i hvert fald nærmest føler sig retsløse. Den retsløshed gælder også i visse tilfælde for de sager, der ender med offentliggørelse af kontrolrapporter for personer eller erhvervsdrivende.

Jeg mener ikke, det er noget argument at blive ved med at tale om, at det er så forskelligartede sager, det drejer sig om. Derfor kan man godt have nogle fælles procedureregler og retsgarantier, og det er dét, vi er optagede af.

Fru Dorte Bennedsen nævnde ordet brandsikkerhed, men problemet er jo netop, at en restaurant, der overtræder reglerne om brandsikkerhed, overhovedet ikke har den samme retssikkerhed som en brandstifter, for nu at sætte det i relief. Det kan man godt undre sig over, specielt i disse menneskerettighedstider, hvor man taler så meget om borgernes ret til fair trial og om beskyttelsen af retten til følsomme oplysninger.

Det er jo sjovt at høre, at på den ene side kan forældre ikke værges sig mod mennesker, der er dømt for grove sexforbrydelser, for dét må man ikke få noget at vide om, men er det væsentlig mindre lovovertrædelser, så skal de hænges ud.

Vi påstår ikke, at det skal være gratis eller risikofrit at overtræde den lovgivning, vi taler om i dag. Det er naturligvis, som både statsministeren og justitsministeren har været inde på, en afvejning. Vi vægter blot tingene anderledes.

Vi mener, at offentliggørelse af kontrolresultater kan være en meget indgribende foranstaltning. Det kan være middelalderens gabestok, der bruges her som sanktion, uden at vi altid overvejer, om der måske var andre og mere hensigtsmæssige former for sanktioner, og derfor